

Thơ Du Tử Lê

thơ

Du Tử Lê

*Copyright @2012 Du Tử Lê
Kệ Sách eBook Publishing Center
Smashwords Edition*

Vào Đề: Thế Phong

Tình yêu bi đát xưa hai mươi năm năm Huy Cận
Bi đát bây giờ sau hai mươi năm năm Du Tử Lê

Mục Lục

[Tuyên Ngôn](#)

[Quê Hương](#)

[Thôi](#)

[Từ Thành Thoại](#)

[Thư Cho Em II](#)

[Điểm Trang](#)

[Hoài Cổ](#)

[Linh Hồn Việt Nam](#)

[Thư Cho Em](#)

[Năm Phiên Khúc Của Người Cô Đơn](#)

[Đêm Hoang](#)

[Trần Gian](#)

[Bước Chân Thánh Thần](#)

[Lời Nai](#)

[Cường Ca Lênh Đênh](#)

[Gót Khuya Đường Về](#)

[Nỗi Buồn Của Nàng](#)

[Tiền Kiếp](#)

[Hiên Tại](#)

[Du Ca](#)

[Nhân Danh Một Cuộc Đời](#)

[Bài Huyền Châu](#)

[Tâm Hồn](#)

[Mình](#)

[Bến Tâm Hồn](#)

[Tình Yêu Thành Phố](#)

[Trầm Ca Tháng Giêng](#)

[Một Ngày Của Con Người](#)

[Cầm Bằng](#)

[Cuối Cùng](#)

[Bước Chân Phiêu Bat](#)

[Từ Trần Hưng Đạo Đến Bến Chương Dương](#)

[Từ Cô Đơn](#)

[Bàn Tay Sợi Tóc Cuộc Đời](#)

[Tham Lam](#)

[Đoàn Ca Mùa Xuân](#)

[Khai hội](#)

[Tuyệt vời](#)

[Xanh](#)

[Thiếu Phụ](#)

[Vùng Kỷ Niệm](#)

[Gửi Về](#)

[Tâm Sự Người Lên Mặt Trận](#)

Niềm Xót Xa

Bé Bông

Trong Mong Manh

Thơ Phổ Nhỏ

Trả Thương Đế

Bat – Vương Tân

Tuyên Ngôn

Tôi còn tiếng nói
Tôi còn linh hồn
Tôi còn dĩ vãng
Tôi còn quê hương
Tôi còn lịch sử
Tôi còn là tôi
Một trời khốn khổ
Việt Nam
ơi Việt Nam

Quê Hương

Tặng Động Đình Hồ

Giữa đêm
Một người mù
Đi tìm tương lai
Hai hàng mau chảy.

Thôi

Tặng Phạm Công Thiện

Thôi đời cũng thế mà thôi
Trăm năm phận mỏng còn muối kiếp sau
Người đi qua mấy bến sầu
Thân tôi cát bụi còn đau dấu hải
Thôi người đã thế đành thôi
Trăm năm manh áo khép đời điêu linh.

Từ Thần Thoại

Tặng Mặc Tử

Theo em về cõi hư vô
Một thân cát bụi đợi chờ nghìn sau
Em còn phơi áo thiên thu
Gọi trăng thần thoại soi sâu tiên cảnh
Theo em về chốn mộ phần
Mộng tròn giấc ngủ thiên thần đau thương

Hồn anh bay nẻo gió buồn
Dấu chân hoang sử cội nguồn cô đơn.

Thư Cho Em II

Đừng quên em nhé lời tôi hẹn hò
Đừng quên em nhé hôn tôi bờ vờ
Mùa thu mây bay vương nhiều nước mắt
Tình tôi mây bay vương nhiều xót xa
Đừng quên em nhé đời tôi vốn buồn
Đừng quên em nhé đời tôi cô đơn
Một lần yêu em nghìn đêm tơ tưởng
Một lần yêu em mộng hoang thiên đường
Từ đó tôi xin xin em một lời
Từ đó em quên quên tôi miệt mài
Đeo đuổi tình em đường xa bóng tối
Đeo đuổi tình em bàn tay chơi vơi
Từ đó em quên tình tôi bên trời
Tóc lạnh môi em hôn tôi ngậm ngùi
Dĩ vãng tàn đi hôn tôi đứng đó
Còn biết nói gì thôi đời lẻ loi.

Điểm Trang

Mấy khơi sâu vổ biển xanh
Đá mòn nước chảy còn quanh bãi trời
Một mùa trôi– một mùa trôi
Điểm trang chưa trót đời người đã hoang.

Hoài Cổ

Tặng Nguyễn Đình Nghĩa

Dấu sương biên cát chim về
Nghìn năm cánh võ bốn bề hư không
Điều tàn chi nữa thanh âm
Nghe xa phượng vũ nghe gần... gió bay.

Linh Hồn Việt Nam

Trên giòng đau thương tôi là bèo nổi
Trên giòng quê hương tôi là củi khô
Tôi là củi khô những ngày thơ ấu
Khói ám linh hồn lửa đốt tâm tư
Trên con đường xưa tôi là lá rụng
Trên giòng sông này phù sa nuôi tôi
Phù sa nuôi tôi đi vào chiến cuộc
Đất Việt da vàng máu đỏ xương rơi
Trong khối tình em tôi là bướm ngủ
Trong nỗi u buồn thế hệ thanh niên
Tôi muốn ru em nhìn về quá khứ
Quá khứ tui hơn nghìn năm điều linh
Trong khúc ca từ mẹ tôi hoen lệ
Trong khúc tang bồng hồn tôi lênh đênh
Hồn tôi lênh đênh rời xa bóng mẹ
Mười năm đường về quê nhà cỏ xanh
Nửa giòng nước xuôi— nửa giòng nước ngược
Chợt khóc, chợt buồn, chợt nhớ, chợt thương
Tôi là lá khô những ngày khói lửa
Những ngày tương tan tình em không hương
Trong dòng thời gian non sông héo mòn
Dưới bóng cờ bay xin làm cỏ may
Bên bờ quê hương những chiều gió lộng
Tôi mang linh hồn Việt Nam hôm nay.

Thư Cho Em

Ngày nào quen nhau mà nay u buồn
Ngày nào yêu nhau mà nay đổi hờn
Em còn đó không? những chiều mùa hạ
Em còn đó không? những đêm mùa đông
Tháng nào lá bay, bay trong lòng đời
Tháng nào mưa rơi, rơi trong lòng người
Tình tôi đam mê, hôn tôi yếu đuối
Ánh mắt nụ cười em đã giết tôi
Mai em lấy chồng em nhớ đến ai
Mai em có chồng, em đừng quên tôi
Tôi vẫn còn yêu (dù nghìn năm bóng lẻ)
Tôi sẽ hôn em lê xanh ngoài đời
Mai em có con, tay bế tay bồng
Mai em yêu con, mai em thương chồng
Tôi chỉ xin em một lần kể lại
Chuyện em sang sông: có tôi đau lòng
Đời nào hạnh phúc, đời ai dạn dày
Phương nào gió nổi- Phương này mưa bay
Tôi vẫn còn đi về ôm bóng tối
Chân bước âm thầm cây lá chia tay.

Năm Phiên Khúc Của Người Cô Đơn

Tặng Phương Khanh, Mai Tú

1.THẤP THOÁNG

Cửa khuya buồn lọt êm đêm
Nghe em chân động bốn miền cỏ hoa
Cúi xin đời chút mặn mà
Tay anh thế kỷ xót xa áo hồng
Anh ôm cả biển vào lòng
Cả mệnh mông nỡ cả trong mắt sâu.

2.DẠM Ý

Nghe như có gió bồn chồn
Nghe như có tiếng buồn buồn rơi rơi
Nghe như thướt trước trên trời
Em yêu hoa trắng em lười xe mây
Nên trời đầy ải xuống đây
Làm thân bướm trắng bay bay tìm đàn
Nghe như có chuyện mơ màng
Nghe như em đã yêu chàng tư lâu
Nghe đâu người ấy hay sâu
Nghe như người ấy qua cầu đấng cay
Nghe đâu cùng nợ lưu đây
Chàng yêu em lắm chàng xây mộng vàng.

3.CHẬP CHỜN

Với xa xôi với muộn màng
Với con đé ngủ rét hoang hôn mưa
Bao nhiêu giọt nước mắt thừa
Chất chịu vừa đủ tiễn đưa người về
Qua nghìn dặm gió tái tê
Qua trăm ga nhỏ bến mê chập chờn

4.NHẮC NHỞ

Nuốt đi em- hơi thở buồn
Nuốt đi em- những oán hờn ngày xưa
Ôi! Làm chi lắm kiêu sa
Kéo qua tuổi trẻ- kéo qua bụi tàn.

5.CUỐI CÙNG

Thôi anh chim nhỏ từ ngàn
Dấu chân du tử in hoang bãi ghênh
Mỗi lần đi một lênh đênh
Hành trang hiu quạnh buồn tênh ngõ về.

Đêm Hoang

Tặng Hoài Lữ

Cơn dế ngủ
Hàng hiên mưa
Nửa đêm thức giấc
Ngó vì sao lu
Giọt sương rớt lạnh
Con chim khuya
Giật mình.

Trần Gian

Cũng từ đó- cũng từ đây
Rèm mi khép xuống hôn say ngọt bụi
Mau sao! giấc ngủ tuyệt vời
Thôi làm chi được- khi đời gọi tên
Cũng vào nhớ- cũng vào quên
Trăm năm nắm đất ngủ yên phận mình.

Bước Chân Thánh Thần

Bằng thân thể mùa đông tro tàn lửa lụi- anh muốn tìm về với em. Những ngày xa xưa tuổi xanh đăm đuối- mắt đăm đăm suốt chảy ngọt tâm hồn.

Bằng bao nhiêu chua xót bao nhiêu chán chường- anh nghĩ rằng tại sao đời người khó tìm hạnh phúc- sao ước vọng không bao giờ trở thành sự thực- sao anh không thể thôi làm thơ (dù đã nhiều lần buông bút). Sao anh không thể coi em như bóng đêm- Bóng đêm thật dịu dàng dễ thương và chung thủy vô cùng- Có lẽ bởi tình em đã ăn sâu trong anh- sâu vào tiềm thức- tiềm thức đơn thuần không trắng không đen.

Bằng bao nhiêu thiết tha bao nhiêu rạo rức- anh gọi tên em trong những đêm mưa dài mái tôn lạnh lũng thấp xuống- anh phải cầu cứu tới em bằng cách kêu lên huyền châu huyền châu cho lòng mình đỡ nhớ- cho lòng mình bớt lạnh.

Bằng tất cả xấu xa đời người bất hạnh- Anh mong em cứ học cứ thi nhưng đừng bao giờ thi đỗ- vì anh sợ bằng cấp sự đỗ đạt sẽ đưa em vào công sở- rồi lắm người xin bỏ trầu cau.

Bằng bước chân thánh thần đôi hia bầy dậm.

Anh sẽ về với em đêm nay trong giấc ngủ mê giữa trời ảo diệu- Anh thấy em cười nhưng kia sao lệ hoen mi.

Này thành phố khấn tụng linh hồn trôi nổi

Này gã nhân tình của bóng tối đêm đen.

Lời Nai

Tặng Trần Tuấn Kiệt

Có chàng thi sỹ
Đi về rừng xa
Có nguồn suối bạc
Chạy qua linh hồn

Cuồng Ca Lênh Đênh

Chân tay ngó xuống buồn teo
Hồn lên cao mới chìm theo chán chường
Giang hồ rũ bụi soi gương
Mặt này trơ mặt mắt cuồng lênh đênh

Gót Khuya Đường Về

Đường về đêm nay còn mình em?
Tôi ngồi trong khuya không bật đèn
Tương bước chân nào rơi êm êm
Chơi vui, chơi vui làn khói mềm
Đường về đêm nay trời mưa không?
Xin em đừng cho mưa vào hồn
Tôi đứng góc hiên ôm mùa đông
Thuốc đốt liền tay hồn thêm buồn
Đường về đêm nay em tủi thân?
Hàng cây se mình thương muôn phần
Chứng tích nào không ghi ái ân
Tình bao nhiêu đâu mà phai dần
Đường về đêm nay em khóc thầm?
Tôi ngồi vệ hè co đôi chân
Quên em thịt da xưa trắng ngần
Chỉ còn niềm hối tiếc thanh xuân
Đường về đêm nay còn sương bay?
Xin em đừng ngửa đôi lòng tay
Cơn ho làm tôi ôm ngực gầy
Khi chuyển xe đồ đi ngang đây
Đường về đêm nay— đường đêm nay?
Chưa bao giờ tôi buồn thế này
Em ơi! Em ơi! Dù đắng cay
Cũng đừng buông trôi theo tháng ngày

Nỗi Buồn Của Nàng

Là chim bướm mùi hương phù sa nước ngọt
Mùa xuân nào nàng lỡ hái hoa yêu
Người dậm xa bóng nhỏ cuối chân chiều
Tình lên lên trên làn môi kiều my
Mắt ngây thơ nghe bắt đầu ảo diệu
Những chờ mong thương nhớ thoảng qua lòng
Rồi dung nhan theo làn tóc bèo bông
Trôi chảy mãi trên dòng sông héo muộn
Là những tháng mưa bay tình yêu không tưởng
Nàng âm thầm trong thế giới ưu tư
Người dậm xa bóng nhỏ đã mịt mù
Lam sao nhỉ? Đôi khi nàng rung nước mắt
Trong mặc cảm âu lo thời gian dần vật
Nàng tưởng mình đã hết ước mơ
Nhưng một hôm người bến gió trở về
Thân xiêu đổ chiến tranh hấn nguyên dấu vết
Người đứng đó nghiêng nụ cười mỗi mết
Nàng xót xa như máu chảy ngoài tim
Ôi tình yêu thế kỷ kiếm tìm
Trong giây phút hiện nguyên hình hoang phế
Người trở về không mang lời kẻ lẻ
Không van xin mà chỉ dạm nguyện cầu
Ngay quê hương đổi sắc thay màu
Người sẽ hát bài ca tình yêu phù sa nước ngọt
Nhưng khao khát mới chỉ là khao khát
Và ước mong chỉ là ước mong thôi
Người con trai một sớm lại quên lời
(lời hò hẹn ái ân tuổi xanh thành phố)
Người ra đi lúc đêm buồn lệ nhỏ
Ai biết cho nàng buồn giữa quê hương?

Tiền Kiếp

Khi ấy chúng mình là những con mèo hoang đi trên những mái chùa cũ
Khi ấy chúng mình là những con chim đêm đi tìm mặt trời lửa đỏ
Khi ấy chúng mình là những con vi trùng tàn phá sự sống
Khi ấy chúng mình là biển sóng động con bão lớn trong lòng vũ trụ
Bây giờ chúng ta làm thơ
đau khổ

Hiện Tại

Tặng Chí Nhơn Ngọc Hoán

Tìm nhau giữa phố thị này
Với chân đi vắng với tay chai mòn
Với năm tháng chảy trong hồn
Đi hieu thế sự bao cơn lương tri

Du Ca

Tặng Lệ Hồng, Hóa

1.

Bàn tay bỏ lạnh hiên ngoài
Cái đêm trở giấc giọt dài mưa bay
Hồn lênh đênh bến lưu đày
Thưa cây nhạt bóng phơi bày quanh hiu
Lỡ tan hoang, mộng tiêu điều điều
Tiếc thân rong biển phiêu lưu nghìn trùng

2.

Và trăm giọt cũng một lời
Tàn cây ua bóng tuổi trời hoang vu
Ôi thân du tử sa mù
Đôi tay trầm lệ hư vô mảnh hồn
Sóng nương vai ngủ cát cồn
Bọt rêu tâm sự mái buồn thiu thiu
Ôi nghìn khuya khổ đau nhiều
Trong cơn rét buốt ngọn triều lên khơi.

Nhân Danh Một Cuộc Đời

Nhân danh người mắt cấp
Buồn tuổi thơ bao nhiêu
Nhân danh đời héo hắt
Hậu thân loài rong rêu
Cánh tay trần nước mắt
Ôm tình yêu bọt bèo
Nhân danh là bóng tối
Xin người chút lửa vui
Nhân danh ngày tháng rỗng
Với linh hồn chết trôi
Đôi mắt quàng đăm đuối
Từ khi đeo tình người
Nhân danh là hiện tại
Sau một lần đầu thai
Nhân danh là dĩ vãng
Sau một lần yêu người
Tôi trốn vào quên lãng
Cùng ngàn lệ khôn vơi

Bài Huyền Châu

cánh buồm nào đem linh hồn tôi ra biển
đêm cô đơn bọt sóng vỗ ngang trời
kề đá xanh tiếng qua biển xa vời
em có biết tình yêu này u uất
cánh chim nào ngậm hồn tôi bay mất
trời đau thương nối tiếp nợ lưu đày
áo sông hồ còn nguyên lớp thơ say
làm sao được em ơi tình tôi ích kỷ
cánh hoa nào ép tình tôi ủy mị
mà hương thừa còn đượm ngát đôi tay
năm ngón ưu tư năm ngón rắc gầy
em trừu tượng như những ngày rét mướt
trận mưa nào níu hồn tôi luột thướt
đường em về lê tiển gót kiêu sa
bến thời gian buồn tọc cở tay ngà
em ảo mộng trong hoàng hôn ác mộng
cánh dơi nào quắp hồn tôi về động
lối thiên thai dấu vết đã phai mờ
nỗi hoài mong tình ái cùng bơ vơ
em phong kín cho tình tôi mãi đợi
trận gió nào đưa hồn tôi về cội
bây sao khuya thảng thốt gió se trùng
đường trần gian tôi gánh mộng nào nùng
em bỏ lại cho tôi niềm đau muôn thuở
bước chân nào xéo hồn tôi nức nở
chiều du ca đuổi bắt bóng điêu tàn
góc phố ai hay tượng đá ôm đàn
sao em nữ tha tình tôi xuôi ngược.

Tâm Hồn

Bồng dung thương nhớ đi về
Bồng dung tức tưởi ê chề kéo qua
Bồng dung trống trải bao la
Bồng dung khinh bạc kiêu sa chạy dài

Minh

Tay nghề ngạo niú cuộc đời
Đôi chân mười ngón móng dài héo thâm
So vai nhấn áo xô quần
Mắt nâu tóc rậm môi cằm tiếng cười

Bến Tâm Hồn

Tặng Anh Chị Quỳnh

Lên đèn hồn phủ phương này
Thương mưa Hà Nội nhớ mây Hồng Hà
Mười năm dài những xót xa
Bờ hoang bến quanh thiết tha ngọn nguồn
Mênh mông hồn ngủ phương buồn
Đêm sương Cầu Giấy, Chợ Hôm canh gà
Tóc thề neo gió áo hoa
Trôi từ chinh chiến trôi qua điêu tàn
Lên đèn hồn cắm sào ngang
Năm ô tuổi nhỏ buồn hoang ngọn cờ.

Tình Yêu Thành Phố

Tôi yêu thành phố với tình yêu lang thang về muộn
Vì đêm thành phố là đôi mắt buồn của người thiếu phụ
Đường Bàn Cờ muôn lối- hèm Nguyễn Tri Phương rối to
Hàng cây cao vút ven bờ
Như những cột giáo đường lờ mờ ánh sáng
Tôi yêu thành phố với những chiều vàng la rưng
Về chiều thành phố là bộ ngực nở căng của người thiếu nữ
Bụi tung bay mọi mắt thế nhân
Thành phố bùng lên muôn màu quyến rũ
Khi ánh sáng nhạt dần
Những âm thanh cuộn cuộn xô nhau trên đường nhựa
Căn nhà xanh, vàng mở toang từng cánh cửa
Và những người con gái trong thành phố
Tóc ngắn uốn, nồn na khuôn cổ
Áo vạt màu phát phới hoa bay
Tôi yêu thành phố dù là ban ngày
Vì thành phố không chỉ như một quán trọ
Còn có nghĩa là người em gái nhỏ
Cho linh hồn có chỗ dừng chân
Rồi lưu lại trong tim ít nhiều kỷ niệm
Thành phố ơi thành phố nghiêng mái tóc trần
Xót xa yêu thương tuy em nhỏ dại
Mà lòng vươn muôn tay che tội lỗi
Cùng dấu kỹ những đê hèn về đêm
Thành phố là đôi mắt buồn của người thiếu phụ
Hay bộ ngực nở căng của người thiếu nữ
Cúi hôn em lòng đã thú thèm thường.

Trầm Ca Thán Giêng

Xin em hái nụ hoa này
Bằng tay nước mắt, bằng tay sương mù
Xin em hong tóc mùa thu
Bên vai thương nhớ trần tư phím cầm
Xin em dịu nhẹ tiếng thằm
Một đêm nức nở còn lằm than sâu
Xin em nướng giấc ưu sầu
Cho trăm con gió bắc cầu nhau đi
Xin em lệ biếc nhu mì
Một con bướm nhỏ biết gì yêu đương
Xin em áo trắng sân trường
Cho anh cắp sách đứng đường đợi em
Xin em đôi cánh tay mềm
Một bên anh... dất, một bên anh... dịu.

Một Ngày Của Con Người

Bắt đầu một ngày
Con chim cất cánh
Bắt đầu một ngày
Con người mua may
Ngã tư ngã năm
Tôi chờ tôi đợi
Chuyến xe buýt vàng
Không- xe buýt xanh
Góc phố bờ hiên
Em nghiêng vành nón
Em dịu em hiền
Kẻ đưa người đón
Buổi chiều lên cao
Tâm sự đi vào
Lòng người con gái
Tình người con trai
Đầy đêm đi vào
Bản tin giờ chót
Chiến sự Ai-lao
Thần chết cúi chào
Nàng ca sĩ đó
Tượng trưng đam mê
Rên siết não nề
Cây lá xôn xao
Ai còn đứng đó
Sao chưa chịu vào
Cuộc đời ôi chao!
Kết thúc một ngày
Con chim xếp cánh
Con người thua cay

Cầm Bằng

Cầm bằng bãi gió mây qua
Đôi chân nhỏ dại lỡ sa vào đời
Cầm bằng nước mắt trôi xuôi
Tiếng đàu thê thảm ru dài không gian

Cuối Cùng

Về đây lưng thắm cây ngàn
Bờ lau xiêu bạt cánh vàng lún chân
Lênh đênh một chuyến xe hồn
Lánh xa phố chợ xích gần cỏ hoang

Bước Chân Phiêu Bạt

Nghĩ người đi lạc loài chân gió lả
Vai mua đông thêm nặng gánh mây mù
Giòng nước trôi hồn lau lách vi vu
Tình tha thiết xông xao chiều cao khói tím
Nghĩ người đi bàn tay dài bịn rịn
Nghìn đau thương mắt cỏ ướt thu vàng
Buồn xa, mưa lạnh bước hoang tàn
Chim bướm sợ ngày về khăn xô áo trắng
Nghĩ người đi lòng vô cùng hoang vắng
Nợ điêu tàn tằm bông vút phương mây
Còn lại đây bãi lở bên sông này
Tình ở đó hay như bèo trôi nước chảy
Nghĩ người đi hồn cổ xưa thức dậy
Vòng tay ai khô héo tự bao giờ
Lời yêu thương ai ngỏ ý đợi chờ
Chiều vượt mặt- tình vui theo bóng tối.

Từ Trần Hưng Đạo Đến Bến Chương Dương

Con đường đó có bao giờ em trở lại
Trở lại làm gì dĩ vãng không tên
Phải không em mùa mưa độ thật êm đềm
Như giọt lệ lã xuôi hai gò má
Căn nhà đó chưa bao giờ em ghé lại
Ghé lại làm gì cũng thế mà thôi
Mộng đẹp bao nhiêu gom góp lâu rồi
Vẫn không đủ nuôi anh một đời khôn khổ
Con đường đó bây giờ và luôn luôn anh muốn tìm trở lại
Dù chả còn gì nhưng cũng xin qua
Để mai sau có tuổi— chúng ta sẽ xa dần kỷ niệm
Kỷ niệm dịu dàng niên thiếu đam mê
Nếu trên con đường đó không có em
Không có đôi mắt làn môi và mái tóc bảo bùng tâm hồn anh
Thì có bao giờ anh đau khổ
Có bao giờ như bây giờ
Anh chưa già mà phải sống với dĩ vãng
Dĩ vãng mang tên em và những nỗi u buồn anh
Này những con đường thành phố
Này con chim đêm mỗi lần bay qua
Nhớ những giọt lệ máu
Xuống giọng sông êm đềm trước mặt
Phải nơi ấy nàng soi gương mỗi sáng?

Từ Cô Đơn

Tặng Huy Tường

Hàng cây thì cúi xuống
Lũ đèn đường đứng lên
Trời bày cho mây cuốn
Bóng tối dờn hơi đêm
Một mình thì cô đơn
Thư phai cùng dỗi hờn
Lần tay tìm cam giác
Thời gian trôi lâu hơn
Hè đường thì phôi trần
Tiếng giày sau gót chân
Mưa bay cùng khói thuốc
Xóm khuya cho ngại ngần
Công viên thì đợi chờ
Phải tôi thì làm thơ
Đàn bà là khởi điểm
Tình yêu và tôn thờ.

Bàn Tay Sợi Tóc Cuộc Đời

Bàn tay năm ngón
Tóc chảy nghìn hàng
Không lẽ chúng mình thù oán
Này bà con anh em bè bạn
Bàn tay bốn ngón
Tóc rụng nghìn hàng
Thân kiếp lắm than
Cộng rong cánh bèo trôi nổi
Bàn tay ba ngón
Tư tội xót xa
Chúng mình lần lần khuất mặt
Bàn tay hai ngón
Tóc chảy trên phím đàn
Thanh âm rớt lạnh
Này em tình đang héo tàn
Bàn tay một ngón
Anh không còn gì
Lệ đã hoen mi
Này em– máu chảy thành hàng

Tham Lam

Khi thân thể đã nhọc nhằn
Khi linh hồn sớm cõi cần nhớ nhung
Khi đau thương đổ xuống rừng
Khi em chim nhỏ qua trung ấu thơ
Khi anh nặng gánh mây mù
Trái yêu đương mãi đánh lừa môi tham
Em còn lớn dậy kiêu sang
Chỉ cho anh kiếm mộng vàng xa xưa
Công anh mấy thuở đợi chờ
Mà em trả lại anh bờ cát hoang.

Đoản Ca Mùa Xuân

Khai hội

Tay em vẫy gió bốn mùa
Nắng khoang mắt mộng thuyền vừa ngủ yên
Con chim bỏ cõi ưu phiền
Theo mưa theo gió về miền cỏ hoa
Thôi em chùng đó thiết tha
Đủ ru kỷ niệm, đủ xa buồn rầu

Tuyệt vời

Cao hơn phép thánh nhiệm màu
Địu hơn tiếng hát trên lầu lá bay
Ngoan hơn tay vịn bàn tay
Ngọt hơn má mịn hương say say tình
Dễ thương hơn chuyện chúng mình
Chưa chan hơn cả trăm nghìn chưa chan
Mê man hơn chuyện đá vàng
Nhẹ như tơ mượt như hàng ao em

Xanh

Nhung y anh khoác vào đời
Mơ em vùi vùi mắt ngời biển mây
Tình như thác đổ ngàn cây
Mùa qua chập chững én bay ngập ngừng

Thiếu Phụ

Còn sáo sậu đen
Bỏ lông bay mất
Em nghe gì không em
Bầu trời tối— linh hồn câm
Nổi đau buồn mọc nhánh
Trên thân cây mùa đông
Có gió may
Và có ủa
Còn sáo sậu đen
Bỏ lông bay mất
Còn em còn em
Vớ bàn tay dĩ vãng
Bước chân hiện tại
Đi về đi về
Cùng bóng đêm vùng kỷ niệm
Còn sáo sậu đen
Bỏ lông bay mất
Thằng bé lên một
Thằng bé lên hai

Vùng Ký Niệm

Vùng dĩ vãng tôi đi về hồi tiếc
Bàn chân nào còn nhịp mãi sau lưng
Âm hưởng xưa giọng nói buồn vô cùng
Nghìn chua xót hôm nay bỗng thành nước mắt
Lời dang dở ru tôi vào nước mắt
Giòng sông xanh xanh mướt cả linh hồn
Lối em đi hàng cây đứng mọi mòn
Hương tình ái thoảng qua lòng tôi cửa ngõ
Chiều không đợi mưa bay dài góc phố
Em làm sao hiểu nỗi lòng tôi
Những lá thư còn ủ kín hơi người
Tôi xin giữ nâng niu làm bảo vật
Thời gian đẹp là thời gian đánh mất
Mộng không thành là mộng quá cao xa
Phải không em tình tôi qua thật thà
Nhưng danh phận vô duyên đời người thua thiệt
Không than trách dù tôi còn tha thiết
Còn khát khao từng ánh mắt môi cười
Còn ước ao dù ảo tưởng mà thôi
Ngày em đến thăm tôi một đêm sao tỏ
Ngày hạnh phúc em môi hồng áo đỏ
Giữa không gian tôi mượn gió thay lời
Lên tiếng gọi em buồn bay tám hướng

Gửi Về

Tặng Ngọc

Xin gửi em bài thơ tình yêu này khi kinh thành đi vào mùa mưa bay
Khi lòng anh thêm đêm vui sum vầy
Khi tình yêu e ấp nụ đắm say
Xin gửi em bài thơ lời ru dài
Chiều mây trôi mây trôi mềm chân trời
Và thợ ngậy còn ngủ lại trên môi
Và mắt anh mưa giăng còn giăng hoài
Xin gửi em bài tình ca cung trầm
Hồn van xin neo chùng giây âm trầm
Con bướm buồn chết trong vùng ái ân
Như trong anh hơi thở đang tàn dần

Tâm Sự Người Lên Mặt Trận

Tặng Lê Huyền Trang

Mai tôi đi tình này xin gửi lại
Gửi lại tình này xin người nhận đón hai tay
Đường ra chiến trường ai dám nói hay
Nên người chờ bắt tôi đánh tâm hò hẹn
Dù trong tôi cả trăm nghìn ước nguyện
Ước nguyện vợ chồng duyên kiếp lứa đôi
Mai tôi đi
Nên hôm nay bài thơ xin gửi lại
Đường ra chiến trường xa lắm người ơi
Mai tôi đi không dám ước mong ai
Cũng chẳng dám mong người
Thương nhớ tình tôi
Người con trai áo bạc xanh trần mạc
Nhưng chỉ xin người
Đừng bỏ hồn tôi bơ vơ
Nếu người có vội
Vì xe hoa áo cưới
Vì hiếu đễ gia đình
Thì hãy cho tôi xin
Qua mùa mưa này kéo hồn tôi giá buốt
Mai tôi đi xin người có dáng buồn có ướ
Vui mùa mưa này giá buốt bay ngang
Đường ra chiến trường tôi định sẽ mang
Ngoài súng đạn ba lô chẵn mền gao thóc
Là khối tình người
Và chút hồn tôi
Chẳng biết rồi đây mong ai hiểu thấu?

Niềm Xót Xa

Hồn tôi đó muôn đời làm thương nhớ
Từ thưở yêu người áo mỏng mưa bay
Mùa thu xưa người vương bóng chân mây
Tôi tay trắng chơi vơi giữa dòng nước đục
Hồn tôi đó muôn đời còn rạo rức
Từ thưở yêu người hoa cỏ yên vui
Rồi chim muông bỗng nhỏ lệ sụt sùi
Người đi khuất như vì sao biển vội
Hồn tôi đó muôn đời làm sương khói
Từ thưở yêu người hoa cỏ rung rung
Chắc kiếp xưa tôi tội lỗi khôn cùng
Nên thương để cho tôi hiện thân đay đọa
Hồn tôi đó muôn đời còn đeo đá
Thưở chớm yêu người tình đã vô duyên
Nhưng tôi không buông một tiếng than phiền
Khi người đã nhốt tình tôi vào trong mắt rồi
Hồn tôi đó còn muôn đời đứng đợi
Từ thưở yêu người hứa chẳng yêu ai
Nhưng dù sao tôi cũng chẳng thiệt thòi
Và người đã cho tôi rất nhiều đau khổ
Hồn tôi đó muôn đời còn dang dở
Từ thưở yêu người vội vã sang ngang
Để trong tôi thác đổ chảy lưng dòng
Bờ cát lở cuốn trôi tình tôi yếu đuối

Bé Bông

Nhà em trời nắng hay mưa nhỉ
Tôi ước ao rằng chớ nắng mưa
Vì e rằng nắng phai màu áo
Mưa nhiều đêm lại buồn sao thừa
Đường em đi giăng nhiều mây tím
Đâu phải chắc là hơi thắm xanh
Tôi vái trời xin đừng mây trắng
Vì em ưa mặc áo thiên thanh
Trước nhà em lá rơi nhiều lắm
Tôi ước ao rằng chớ gió to
Vì sợ u hoài lên ánh mắt
Em buồn vợ vẫn khiến tôi lo
Nhà em có cửa hay không nhỉ?
- Có chứ nhưng mà hai cửa thôi
- Tôi ngại mùa này sương độc lắm
- Lỡ lam tê dại mất đôi môi
Đạo này em thấy nhiều xe... cười
Đôi lúc lòng em cũng rộn ràng
Tôi muốn em đừng ra cửa nữa
Và em đừng tính chuyện... sang sông

Trong Mong Manh

Cho anh sưởi ấm tình em
Bằng những mẩu thuốc đêm dài
Đốt lửa không bao giờ tắt trên vành môi
Từ tuyến xa xôi muôn đời hiu quạnh
Cho anh ngợi ca tình em
Bằng bài thơ không bao giờ viết được
Bằng trái tim em nhịp mãi ước mong
Bằng hơi thở cao nguyên đêm xuống lưng đôn
Tiếng gió tru lũng ngàn cây đội
Cho anh níu gọi tình em
Bằng bước chân lạc loài đường trăng biển động
Bằng cánh tay khuya cành khô lá muộn
Lòng mênh mông lòng chảy siết u tình
Triền núi chênh vênh buồn vỗ bập bênh
Trên phiến đá đau thương hoàng hôn tuổi nhỏ
Cho anh xin trọn khối tình em
Trong những đêm nghìn sao chói lọi
Trong những chiều hoa nắng rung rung
Trong mắt em niềm ẩn ức khôn cùng
Trong trang giấy học sinh thơm mùi mực tím
Trong làn môi ngây thơ ngọt lịm
Trong nụ cười trời buộc cả tim anh
Trong vòng tay cô đơn chờ đợi
Hỡi người con gái mắt buồn áo xanh
Hỡi người con gái tóc bông da trắng
Hồn thơ này đang chuyển bến mong manh

Thơ Phố Nhỏ

Thưa đón đưa em mưa ngoài phố nhỏ
Mây lưng hôn tóc lạ ẩm hai vai
Mỗi hoàng hôn anh đợi bóng in dài
Em bước lại ngập ngừng như tiếng thơ
Thưa đón đưa em trời hoang mây lạ
Yêu lưng hôn yêu kín cả tương lai
Đường công danh anh cấm cúi miệt mài
Không do dự bởi tin tình sớm nở
Thưa đón đưa em bướm bay đầy ngõ
Hoa nở lưng hôn thắm mộng môi ngoan
Bước đêm về êm ái gọi thơ sang
Đê mê quá có bao giờ ngờ vực
Thưa đón đưa em trời hoang mây đục
Lạnh lưng hôn thảng rét ừ khô môi
Mỗi hoàng hôn tôi van gió xin trời
Cho người ấy băng sông đừng trắc trở
Vì người ấy là người yêu tôi đó
Hơn một lần năm tháng ngóng tương lai
Hơn một lần môi mắt đợi tin tôi
Nhưng tay trắng hẳn nguyên đường chỉ rõ
Vì người ấy là người yêu tôi đó
Hơn một lần tay lở bộc đau thương
Hơn một lần chân lở dẫm cô đơn
Đã lầm lũi bỏ đi vào quá khứ
Thưa đứng bơ vơ mưa ngoài phố nhỏ
Sầu lưng hôn lệ dẫn cả đôi tay
Chim không về cây động lá đêm nay
Tôi ở lại gộp buồn làm dĩ vãng

Trả Thượng Đế

Xin đem về xích đạo
Linh hồn tôi đêm nay
Ân tình xuôi sa mạc
Niềm tin thành mây bay
Xin đem về xích đạo
Những thương lên bàn tay
Không còn ai muốn nhận
Không còn ai cho vay
Xin đem về xích đạo
Cả quý thân hai vai
Mắt nguôi dần ảo mộng
Ôi! nát bản Như Lai
Xin đem về xích đạo
Linh hồn tôi đêm nay
Ôm từng ngày trống rỗng
Đâu thai là đi đây

Bạt – Vương Tân

Du Tử Lê đi cùng Sa Giang Trần Tuấn Kiệt đến thăm tôi một chiều thứ bảy và ngỏ ý muốn tôi phát biểu cảm tưởng về thơ của anh. Ít lâu nay cuộc sống hàng ngày của đất nước và nghề nghiệp khiến tôi gần như không còn làm thơ và nghĩ về thơ nữa nên tôi tuy nhận lời phát biểu cảm tưởng về thơ Du Tử Lê nhưng tôi nghĩ có lẽ tôi tặc trách và hứa ầu chứ biết viết gì mà phát biểu cảm tưởng, nhất là cảm tưởng về thơ của một nhà thơ đang mang sinh mạng đóng góp vào đời sống của đất nước trăm nguy nan khốn này.

Sáng thứ tư Du Tử Lê trở lại và đưa tôi xem ấn bản thơ của tập thơ Du Tử Lê, mới đọc trang đầu tôi đã sững sờ một cảm giác choáng váng, tôi không ngờ người thi sỹ quân nhân này lại có một phong độ thật đặc biệt, ngôn ngữ của anh rất gần đời sống, hồn nhiên như ca dao trữ tình như những câu chuyện cổ tích dân tộc và triết lý như những câu kinh đạo Phật.

Với một người thi sỹ đã mang đời sống và tương lai ra làm vật hiến dâng cho sự sinh tồn của đất nước mà lại có một ngôn ngữ rất chuốt, một trí tưởng rất đẹp, như Du Tử Lê, tôi nghĩ không còn cảm tưởng nao đáng phát biểu hơn là sự trông đợi ở cái tương lai đã nhìn rất rõ trong thơ anh, tương lai của một thi sỹ hôm nay khốn khó ngày mai huy hoàng, một cái tương lai người cùng thời chỉ thấy mờ mờ nhưng người kế tiếp nhìn thấy mỗi lúc một rõ hơn.